

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Crisi municipal figuerenca | El govern PSC-CiU, després de l'enèsima crisi, ha estat liquidat per l'alcalde convergent Santi Vila. Ha cessat Llueca, regidor de Cultura, per haver-se gastat sense permís 260.000 €, el qual gest provoca que Casellas (PSC), tinent d'alcalde, trenqui el pacte. I el ball de bastons no s'atura pas aquí: els cinc regidors socialistes –i això ja no és cosa de Vila, ni potser de Casellas–, s'han tripartit: un es queda al govern i, dels altres quatre centrifugats, dos es queden estupefactes, i els altres dos –Casellas i Llueca– queden a la intempèrie política empordanesa i qui sap si socialista. Elelman (ICV), convidat de pedra del govern i de l'afer, acabarà la temporada i plegarà perquè, segons diu, ara ja sap què vol ser quan sigui gran. Santi Vila ha iniciat relacions amb ERC per recompondre la majoria; a veure si amb el grup encapçalat per Francesc Canet la sensatesa arriba al consistori. A Llueca, el regidor que diu haver-se gastat aquells possibles per a major glòria de Figueres capital cultural, ara li creixen els nans i surten notícies com aquesta: durant el 2009 el teatre El Jardí ha perdut 5.000 espectadors.

ACN

Empordà (Alt) de novel·la | Vicenç Pagès amb *Els jugadors de whist* ens ha fet el «Dublín» de Figueres i Núria Esponellà amb *Rere els murs* el «nom de la rosa» de Sant Pere de Rodes, dues novel·les importants a afegir a altres textos en què escriptors com Pere Corromines, Víctor Català, Pous i Pagès... havien fet, de la comarca, escenari. *Ernest Lluch i l'economia de l'Empordà* de Joan Armangué no és pas una novel·la, però Déu n'hi do el naturalisme; Montse Soms amb *Històries de l'il·lustre col·legi d'advocats de Figueres* completa els textos més recents sobre la comarca més literaturitzada del país.

Detall | A la foto que s'ha consolidat com un clàssic empordanès de final del xx i principi del XXI hi surten Montse Aguer, directora de la Fundació Gala-Dalí, i Antoni Pitxot, director del museu ídem; l'elegant i no gens daliniana parella apareix retratada a cada novetat relacionada amb els quadres del geni; la darrera, d'aquest febrer, amb motiu de l'arribada d'*Els tigres*, una pintura que de fet té un nom més llarg i complex...

Hem après la fórmula Bosch-Sabater per calcular la superfície que es veu des del cim d'una muntanya: els dos *profes*, que exerciren a l'institut Ramon Muntaner, han ofert la manera de saber quants quilòmetres quadrats de terra es veuen des de qualsevol elevació. Al castell de Sant Ferran una comissió presidida pel general Díaz Capmany estudia el material bèl·lic del clausurat museu de Montjuïc (Barcelona). L'escola de música del Casino Menestral, dirigida pel percussionista Ismael Sunyé, ha celebrat els 80 anys, i la dissenyadora de moda figuerenca Cèlia Vela ha estat la reina del 080 Fashion celebrat a Barcelona.

DANIEL BONAVENTURA

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohias

Una notícia-riu | És ben cert que la notícia pura i dura es fa difícil, en aquest nostre espai comarcal, però també és ben cert que algunes notícies esparses formen sovint una notícia-riu que travessa inquieteta els dies i els territoris. Per exemple: un jutjat de Girona ordena enderrocar vuit habitatges a Sant Antoni. Una notícia de la darrereria d'aquest febrer plujós i ara ja esclatant de mimoses; però també una notícia-riu que si bé ara es refereix a unes edificacions de Cala Cristus, d'altres vegades s'ha reproduït en d'altres indrets de casa nostra. Llicències urbanístiques donades a espais amb coeficients d'edificabilitat esgotats. La nostra comarca és densa en edificis davant de mar; hem escurat el territori fins a extrems gràvids i luctuosos. El problema però, amb tot, va més enllà del mateix desajust legal i de la gairebé insalvable destrossa ecològica. Algú haurà d'indemnitzar els propietaris dels edificis. I aquest algú no és altre que el ciutadà calongí. Fa lleig que no sigui la primera vegada. Fa lleig que els errors urbanístics a Calonge coincideixin sempre durant una mateixa època (1995-2003). Tantes coses fan lleig, que tenim la sort que gairebé sempre ens situem de cara a mar i no pas de cara a la costa: segons on, ens vindrien basques.

ACN